

Til: Stortingets kommunalkomité,

Oslo 03.06.05

OM BORTFALL AV INTEGRERINGSTILSKUDD FOR FAMILIE-GJENFORENTE MED FLYKTNINGER MED OPPHOLD PÅ HUMANITÆRT GRUNNLAG OG TAP AV RETT TIL INTRODUKSJONSPROGRAM FOR SAMME GRUPPE

Faglig forum for kommunalt flyktningarbeid har tidligere henvendt seg til kommunalkomiteen i denne saken i brev datert 6. desember 2004. Vi påpekte der det forhold at personer som kommer til Norge på grunnlag av familiegjennforening med herboende flyktning ikke har et mindre behov for hjelp til integrering enn det den herboende flyktningen har. I mange tilfeller vil det være større fordi vedkommende kommer direkte til en kommune uten å ha fått med seg den overgangsfasen opphold i mottak kan sies å være for den herboende flyktningen. I tillegg har denne problematikken et likestillingsperspektiv ettersom flertallet av voksne familiegjennforente med flyktninger er kvinner [1].

Vi har kritisert argumentet om at gjeldende krav til underhold fjerner behovet for økonomisk sosialhjelp til husstander som blir utvidet pga familiegjennforening. For øvrig kan vi ikke se at Regjeringen seriøst har hevdet at integreringstiltak er påkrevd i vesentlig mindre grad for personer som kommer til Norge gjennom familiegjennforening med flyktninger med oppholdstillatelse på humanitært grunnlag enn for de sistnevnte.

Det vi ser allerede nå er at de erfaringer som blir innberettet fra kommunene bekrefter våre vurderinger:

- Husstander som blir utvidet pga familiegjennforening blir avhengige av sosialhjelp
- Familiegjennforente blir ikke tilbudt introduksjonsprogram slik deres ektefeller har blitt

I tillegg seg vi at kommunene enten gjør politiske vedtak om ikke å bosette enslige flyktninger med oppholdstillatelse på humanitært grunnlag eller at de melder om at de gjør det samme ved ganske enkelt å endre administrativ praksis. Samtidig ser vi at kommune etter kommune, gjennom de familiegjennforeningene som finner sted, blir påført "økonomiske tapsbomber" som mange av dem får problemer med å håndtere.

At kommuner i denne situasjonen velger en selektiv bosetting av flyktninger har vi forståelse for. Samtidig kan vi ikke akseptere at dette problemet skal "løses" ved at enslige flyktninger med opphold på humanitært grunnlag skal bli værende i statlige mottak uten å bli bosatt i en kommune. Slik denne saken nå har utviklet seg, er en, for Staten, begrenset innsparing i ferd med å skape et problemkompleks som fort kan få en høyere samfunnsmessig omkostning enn de 170 millionene som regjeringen anslår vil bli spart i løpet av en fem års periode gjennom dette vedtaket.

I tillegg vil vi påpeke det for oss ubegripelige i at en i en situasjon der partiene fokuserer på verdier, fratrar en av de svakeste gruppene i vårt samfunn en rettighet som den virkelig trenger for å oppnå likeverd i vårt samfunn. At dette i stor grad rammer kvinner gjør det ikke mindre beklagelig. Og at dette også rammer barna, som de trenger all mulig kompetanse til å oppdra i vårt samfunn, gjør dette vedtaket enda mer uforståelig.

En god regel i en annen sammenheng går ut på at ”det er ingen skam å snu”. Her kan det kan være grunn til å gå et skritt videre og si at det vil være ”skam å ikke snu”.

Sjelden har vi opplevd en på unison enighet i en sak blant våre 180 medlemskommuner som i denne saken. På vårt landsmøte i mars i år vedtok delegatene enstemmig denne resolusjonen:

(1) Landsmøtet i ffkf ber Stortinget gjeninnføre rett til deltakelse i introduksjonsprogram for familiegjenforente med personer med vedtak etter Utlendingsloven §8, annet ledd. Videre bes Stortinget gjeninnføre utløsning av integreringstilskudd ved bosetting av denne gruppen.

(2) Landsmøtet i ffkf mener at Stortingets vedtak i denne saken undergraver de gode intensjonene bak Introduksjonsloven. Vi vil etter hvert få en stor gruppe innvandrere, hovedsakelig kvinner og barn, som ikke vil få de mulighetene til å få innpass i det norske samfunnet som ligger i begrunnelsen for Introduksjonsloven.

(3) Landsmøtet i ffkf ber sine medlemskommuner om å forfølge saken politisk, med tanke på å få Stortinget til å omgjøre vedtaket på dette feltet. Hvis Stortinget ikke ønsker dette, vil Landsmøtet be sine medlemskommuner vurdere om det er faglig og økonomisk forsvarlig å bosette enslige flyktninger med opphold på humanitært grunnlag, hvis disse har familie i hjemlandet.

Vi vil derfor innstendig oppfordre de partier dette gjelder om å revurdere sitt tidligere standpunkt i denne saken og sørge for at vi igjen gir flyktningene som kommer først og de som kommer etter de samme rettighetene, som begge trenger, for å kunne bli aktive deltakere i vårt samfunn og at også kommunene får den økonomiske tryggheten de trenger for å kunne gi disse menneskene og deres familier nødvendig hjelp til integrering.

Med vennlig hilsen

Egil Lothe

Leder FFKF

[1] Fullstendig statistikk når det gjelder kjønnsfordeling blant den aktuelle gruppen foreligger ikke, men ved henvendelse 03.05.05 til Utlendingsdirektoratets enhet for statistikk og analyse v/ Marie Hesselberg har vi fått oppgitt tallene for familiegjenforeninger for de tre største flyktningproduserende landene i 2004:

Fra Irak ble 161 personer over 18 år innvilget familiegjenforening. Av disse var 71 % kvinner. Fra Somalia ble 383 personer over 18 år innvilget familiegjenforening. Av disse var 61 % kvinner. Fra Afghanistan ble 111 personer over 18 år innvilget familiegjenforening. Av disse var 80 % kvinner.
